

[Aksel Larsen.]

størsteparten af eller måske hele underskuddet på betalingsbalancen, men når det er tilfældet, er det altså urigtigt at rejse rundt og agitere meget, at Danmark er blevet fattigere, og derfor må der forbrugsindskrænkning til. Noget sådant undså den højtærede finansminister sig ikke for i Jelling. Hvis ellers „Vejle Amts Folkeblad“s referat er rigtigt, har finansministeren dér sagt, at sandheden er den, at Danmark er blevet fattigere. Det er jo ikke rigtigt. Danmark er ikke blevet fattigere. Vor produktion er vokset kolossalt såvel for industriens som for landbrugets vedkommende, og alene fra i fjor til i år regner den højtærede finansminister oven i købet med en stigende valutaindtjening for dansk skibsfart på 250 mill. kr. Når produktionen vokser, må det være tegn på, at man er blevet rigere, og det, der altså er forholdet, er, at vor voksende rigdom og mere til bortødsles ved det, som den nuværende indenrigs- og boligminister engang meget rigtigt i et letsindigt øjeblik har karakteriseret som en udenrigshandel à la „Eggerød Bank“.

Hvad vil regeringen, og hvad vil rigsdagsflertallet? Indtægts- og forbrugsbegrænsning. Herom har den højtærede minister i dag sagt, at kun hvis man bliver enig om almindelige, omfattende og samtidige indtægtsbegrænsninger for de vigtigste samfundsgrupper, kan inflationen bremses. Jeg synes ikke, den opfattelse er rigtig. Når vor produktion er vokset, når varemængden er større, må det være muligt at give befolkningen bedre levevilkår, og så kan det ikke være opgaven gennem indtægtsbegrænsning at bringe forbruget ned.

Man har brugt skatteskruen meget hårdhændet, og man har suppleret den med en ny og meget elegant opfindelse, som hedder bunden opsparing. Om skatterne har finansministeren i dag vovet sig frem med den meget dristige påstand, at hverken de indirekte eller de direkte skatter har fulgt trit med indtægtstigningen. Jeg kalder det en dristig påstand, for man kan jo blot sammenligne indtægtsniveauet herhjemme nu med indtægtsniveauet før krigen og de indirekte skatters samlede højde nu og før krigen, så vil man se, at de indirekte skatter er fulgt mere end med. Hvad de direkte skatter angår, synes finansministeren totalt at have glemt, at statsskatteskalaen er progressiv, at progressionen begynder ret langt nede, og at progressionen sådan set ikke var uretfærdig, men noget i retning af retfærdig, da skatteskalaen blev vedtaget i 1931; men nu, da småfolks indtægter vel

er det dobbelte eller mere af, hvad de var i 1931, rammes de kolossalt af progressionen, sådan at de nu, hvis de har dobbelt så stor indtægt som i 1931, må betale ikke dobbelt så meget i statsskat, men 4, 6, 8 gange så meget som dengang. Det er rigtigt, at velhaverne ikke er blevet ramt syndeligt af skattestigningen, men arbejderne og de dermed ligestillede er blevet ramt meget hårdt af stigningen, og de er naturligvis også blevet ramt i allerhøjeste grad af de indirekte skatters stigning.

Måske er det på sin plads, at jeg benytter lejligheden til at give en forklaring til de mange, der har ønsket en sådan i anledning af den afstemning, der foregik ved anden behandling. Jeg indrømmer, at den kommunistiske gruppe havde tænkt sig, ligesom tidligere, i anledning af, at vi ikke er med i finansudvalget, og af, at vi har haft for lidt tid til at sætte os ind i det omfattende materiale, som foreligger her til anden behandling af tillægsbevillingsloven, at afholde sig fra at deltage i afstemningen. Så hørte vi imidlertid det ærede medlem hr. Kolbjørns tale. Det ærede medlem hr. Kolbjørn, som, uden at det har voldt ham den mindste hjertekrampe, har stemt for forhøjelse af læder- og skotøjspriserne, for skat på tændstikker, for forhøjet skat på papir o. s. v., holdt en så hjertegribende tale mod beskatningen af filmsapparater, at intet øje i den kommunistiske gruppe var tørt, og vi sagde til os selv: når det er en sådan hjertesag for det ærede medlem hr. Kolbjørn og socialdemokratiet, må vi hjælpe dem! Vi troede, der var chancer, vi havde overblik over vor side af salen og kunne se, hvor mange der manglede, men når der så mangler 17 socialdemokrater, er der desværre intet at gøre, og så får vi bagefter en mistanke om, at det ikke var en så stor hjertesag for socialdemokratiet, som det ærede medlem hr. Kolbjørns ord og tone lod formode.

Det, der er sandheden, er, at socialdemokratiet, uden at man har mærket, at det har haft de ringeste samvittighedskvaler, har stemt for alle de indirekte skatter og skatteforhøjelser, der er vedtaget i en årække, også under den nuværende regering, og altså har det fulde medansvar også for skattepolitikken. Det gælder også den bundne opsparing. Her må jeg med bedrøvelse fastslå, at min egen fagforenings formand, det ærede medlem hr. Wiggo Larsen, på fagforeningsgeneralforsamlingen fik vedtaget en protest mod den bundne opsparing, hvorpå han gik ind i folketinget og stemte for, at den bundne opsparing skulle gøres værre